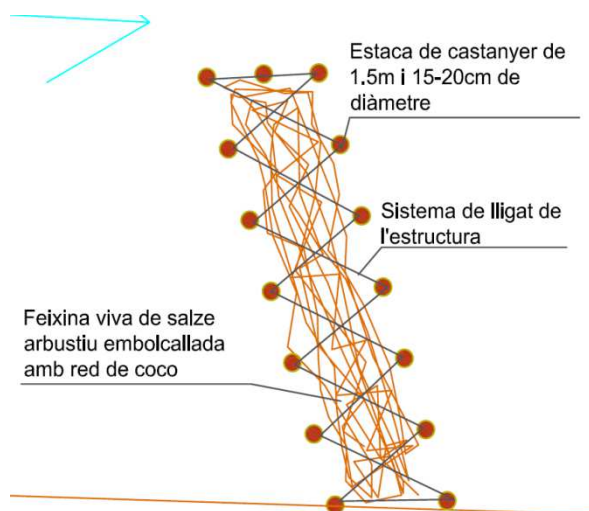

Espigons de feixina viva

Característiques generals

Els espigons són elements de protecció dels marges amb la característica principal que són transversals al corrent. S'implanten a la riba i solen tenir un lleuger pendent des de la coronació en direcció a l'eix de la llera. L'objectiu de l'espigó és modificar l'acció de l'aigua, desviant el corrent principal, allunyant el tàlveg (eix de màxima profunditat d'un riu) de la riba. És a dir, és un element actiu, capaç de protegir un marge i a la vegada influir en la dinàmica fluvial.

Característiques tècniques

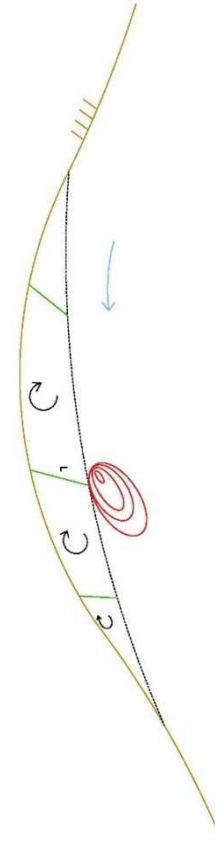
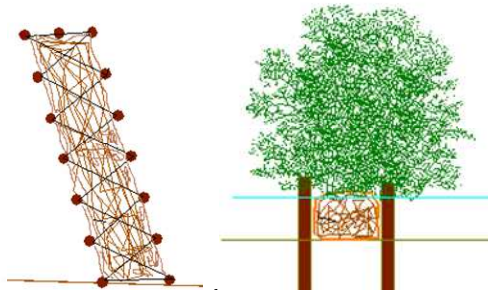
Un dels objectius de la bioenginyeria del paisatge és la simplificació dels treballs, mantenint la viabilitat tècnica però minimitzant la intervenció i potenciant la utilització de recursos disponibles.

En trams amb aigües permanents i tensions mitjanes o baixes es poden fer deflectors d'arbustives. Per a realitzar-ho es marca l'amplada i la inclinació de l'espigó amb una vorada d'estaques de castanyer. Aquestes han de situar-se cada 0,5m (pot variar en funció de les condicions de la zona) i han de quedar convenientment enterrades un mínim 0.5m. A continuació es posa una ret de coco, s'omple amb branques barrejades amb terra i finalment, es tanca i fixa el farcell.

Valoració de la tècnica

Amb una combinació de diferents espigons, la línia que uneix els seus extrems o caps serà el futur marge virtual, que es crearà a partir de la sedimentació entre espigons a causa dels corrents de retorn (al riu ha de predominar el transport de sediments en suspensió).

Un exemple d'utilització d'espigons és en la suavització d'un corba tancada, per tal de protegir un marge erosionat i allunyar el tàlveg del marge del riu:

Totes les imatges mostrades són d'obres realitzades per Naturalea.